

Grad. Det kan altsaa ikke være Grunden til, at den ærede Ordfører var saa forskjellig fra, hvad vi ere vante til at se hos ham hver Dag. Men saa maa det være de kritiske Bemærkninger, jeg tillod mig paa ganske enkelte Punkter, som stødte den ærede Ordfører saa meget. Men deri maa jeg dog give det ærede Medlem, som nu talte, Ret, at saa høvet over enhver Kritik er Finantsudvalget ikke, at en uskyldig Bemærkning fra vor Side, der ikke hører til Udvalget, ikke skulde være tilladt. Dog, det indrømmer den ærede Ordfører naturligtvis ogsaa. Det maa altsaa være selve Bemærkningernes Natur, der syntes den ærede Ordfører saa uberettiget. Jeg vil først begynde med at sige, at jeg aldeles ikke forstaaer, at den ærede Ordfører tager sig mine Bemærkninger saa nær, om den Understøttelse, der gives til enkelte Forfattere. Jeg udtalte min Glæde over, at en af de yngre Forfattere, Hr. Drachmann, havde faaet en større Understøttelse, end han tidligere havde havt. Jeg kan ikke tvivle om, at den ærede Ordfører hørte dette, at den ærede Ordfører ikke kan have misforstaaet mine Ord, og dog synes det mig næsten, at den ærede Ordfører havde en vis Lyft til at sige, at jeg havde udtalt det Modsatte af, hvad jeg sagde. Jeg sagde tydeligt, at jeg hjulpe denne Forhøielse med stor Glæde. Jeg gjør det baade for Drachmanns Skyld, fordi det glæder mig, at han faar Pengene, og for hans Talents Skyld, og fordi det giver et godt Præcedens, idet man da kan haabe, at ogsaa Andre ville rykke op til den samme Forhøielse, som Drachmann nu har faaet. Men samtidig udtalte jeg nogen Forbanselse over, at Goldschmidt paa samme Tid kun rykkede op til en mindre Understøttelse. Dette syntes saa igjen at bevæge den ærede Ordfører i høj Grad, han udbrød med megen Pathos og Indignation til mig, om jeg virkelig vilde sammenstille eller sammenligne Goldschmidt og Drachmann. Ja, sammenligne dem, det var det, den ærede Ordfører gjorde; idet han nævnte Maanene, som han selv til at sammenligne dem. Jeg veed ikke, om den ærede Ordfører absolut vil give Drachmann Fortrinnet fremfor Goldschmidt, jeg vil ikke ind paa dette, det er ikke Spørgsmaalet. Jeg spurgte, fordi det ikke har været mig klart nogensinde, hvad det er for et Princip, som gjælder med Hensyn til den Forstjæl, der gjøres ved Understøttelserne til de forskjellige Forfattere paa denne Konto. Det forekommer mig, at der er nogen Grund til, naar vi hvert Aar skulle være med til at bevilge dem, engang at faae fastslaaet, hvilke Grundene ere til, at den Ene faar det, og den Anden det. At reise dette Spørgsmaal fore-

kommer mig at være berettiget for et Medlem af dette Thing. Det var det, som den ærede Ordfører saa søgte at give en Forklaring af, men det forekommer mig rigtig nok, at denne var lavet ad hoc, en Theori om, hvorfor den Ene fik saa Meget og den Anden saa Meget. Han gjorde gjældende, at Grunden var den, at Drachmann var en Forfatter, som for Dieblisset producerede mange og fortrinlige Værker; og at man havde Grund til at vente endnu flere. Goldschmidt maatte derimod betragtes som en Afvød, og der var ikke nogen Grund til at vente Mere af ham. Han fortjente ikke Andet end en Anerkjendelse og fik derfor en Hædersgave, det var det, Udvalget havde gjort. Saaledes var den ærede Ordførers Argumentation. Nu er dette i og for sig urigtigt, forsaavidt som Goldschmidt skriver endnu, det er kun 14 Dages Tid siden, at der stod en Novelle af ham i et af vore Tidsskrifter; det er kun et Par Aar siden, at vi have faaet et stort Vært af ham, og det forekommer mig ikke, at man bør dømme efter, om en Mand skriver hvert Aar. Men skulde kun Produktiviteten være det Afgjørende i saadanne Tilfælde, hvorfor er der saa ikke andre Forfattere, der staa paa denne Konto, som samtidig rykke op, det er urimeligt, at den Ene skal foretrækkes fremfor den Anden. Nei, der maa være en anden Grund end just Produktiviteten, som den ærede Ordfører ikke havde Lyft til at fremhæve. Mærkeligt var det ogsaa, at, da den høitærede Minister havde Ordret, udtalte han en helt anden Forklaring end den ærede Ordfører, og hvor enige end de Herrer ere blevne paa de forskjellige Konti, om Grundene til de givne Understøttelser ere de det ikke. Den høitærede Minister udtalte den Forklaringsgrund, at han tog Hensyn til den Trang, i hvilken den Paagjældende levede, det Afgjørende for ham var ikke Produktivitetsforskjellen, men Hensynet til den pekuniære Stilling, i hvilken de Paagjældende levede. Dette vil jeg meget gaa ind paa, og jeg vil ogsaa meget nødig tro, at det skulde være det Afgjørende. Jeg vilde nemlig finde det meget uheldigt, om vi her i Thinget skulde komme ind paa Overveielser af de paagjældende Folks Trang og en Underjøgelse af, om de behøve disse Understøttelser eller ikke. Det kunde give Anledning til meget mærkelige Underjøgelser. Der er paa denne Konto Folk, som sidde i meget gode Statsembeder og dog faae Understøttelse af samme Art som den, Andre faae, der ikke have noget som helst Embede, saa jeg vilde finde det meget uheldigt, hvis den høitærede Minister havde Ret deri. Den ærede Ordfører har nu fulgt en anden Forklaring end den, som